

Nagy Endre-A talált kincs...

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2014. február 14. péntek, 14:58

A talált kincs...

Hó már nem volt, az éjszakai fagyok is egyre ritkábban tértek vissza. De annál inkább hideg viharos szelek dühöngtek. Minden szántást, dűlőutat homokkal betöltött, tetejét cirógatva, oly símává tette, oly bársonyossá. A szél most felülre rakta mindazt, amit eddig a homok maga alatt rejtegetett, lehet hogy már évszázadok óta.

Józsika itt ballagott elmélázva, meg megállva, lehajolt majd felvett egy üvegcserepet, a régen eltörött tányérok, bögrék darabkáját. Némelyükön szép festett virág is díszlett. Az ilyen kis porcelánt el nem dobta volna semmi pénzért sem. Egyből elrejtette a foltos télikabátja végtelen mély zsebeibe, a többi, már régebben talált kincs közé. Majd jó lesz elcserélni, valami másra, ami neki még nincsen. Éppen egy nagy szántó mellett lépkedett, ahonnét a szél most igen sok homokot szétterített, megmozgatott. Ezért fönt ballagott a szélében.

Ezen a részen eddig sohasem szántottak, szűz föld volt ez, amit az eke vasa talán először hasított, így az esély is igen kecsegtető lett, hogy valami régóta rejtőzködő tárgy most a napfényre került. A Jóska féle gyermekek nagy öröme. A kincsvadász fiúcska még azzal sem törődött, hogy a bakancsai is megteltek a finom homokkal, és már igen nyomta a lábát.

Éppen azon gondolkodott hogy visszamegy a rét szélébe, és kiönti a cipők terhét.

De akkor valami olyat látott, amire még az álmában sem mert volna gondolni. A homok tetején a szélről körbe fúva egy nagy csillogó érem feküdt. Letérdelt, és óvatosan megérintette, de amikor

Nagy Endre-A talált kincs...

Írta: Administrator

2012. július 04. szerda, 15:39 - Módosítás: 2014. február 14. péntek, 14:58

látta hogy ez nem álom, szép óvatosan kiemelte. Nehéz volt. Az egész kis tenyerét betöltötte. Nem volt szabályos kerek, inkább több szögletű. Egy nehezen kiismerhető, talán megkopott feja lak

profil volt látható, és körben elmosódott, számára ismeretlen írás. A másik oldalon valami állat, talán oroszlán, és ugyancsak egy ismeretlen írás.

Talán latin, de megyek és megmutatom a tanító bácsinak, gondolta Józsi, amikor valaki hátulról olyan durván meglökte, hogy ő ettől teljesen előre bukott. Géza volt, az az otromba, verekedős, rosszul tanuló Géza. Már sokszor megbukott,

és mindig csak rosszaságon törte a fejét. Minden gyerek kerülte.

Talán azért is, mert igen piszkos volt, az iskolában nem szerettek a környékében ülni.

Lenyomta Józsit a földre, -Mit csinál a kis Józsi? -Meghúzzam a füled? - Mi van a kezében ? - mutasd hogy nézzem! Józsi minden erejét összeszedve lelökte magáról a Gézát, és lábait a nyakába szedve futott az iskola felé. Nem nézett egyszer sem hátra, bár néha érezte az üldözője enyhe trágya szagát, a mosdatlanság a romlott fogak bűzének keveredtségét. Végre beért az iskola udvarába, ahol a Tanító bácsi éppen kint sétálgatott és cigarettázott.

- Tanító bácsi, Tanító bácsi kérem ! - kiáltotta elfúló hangon a kisiú!

- Talán üldöz a tatár fiacskám? - Az nem, de a

Józsi most először mert hátra pillantani, de mögötte nem volt senki... A zsebébe nyúlt hogy átadja amit az előbb talált. De bizony ott annak hűlt helye sem volt, sőt a másik zsebébe sem. Sohasem találta meg, hiába is kereste. De egyszer amikor régészek kutatták a környéket, az akkor már idős Józsi bácsi elmesélte nekik ezt a gyermekkori élményét. A hallottakra egyik régész igen nagy érdeklődést mutatott, és föl is tett azonnal néhány kérdést. Aztán hosszasan elgondolkodott, majd így szólt. - Hát kedves bátyám, az egy rómaikori igen nagy ritkaságnak számító aranyérme lehetett. Nem csak lovat lehetne abból venni, hanem még teherautót is. - De ha egyszer mégis rátalál, ugye tudja hogy azt be kell azonnal szolgáltatni, mert az államot illet meg minden talált kincs...

-Akkó pedig inkább maradjon a földbe, morfirondozott magában Józsi bácsi, és haza ballagott.

Írta Nagy Endre.